

DEN 1

Poslední rok na střední byl za mnou. Skončil.

„Sophie, máme to za sebou!“ vykřikla Ella a sevřela mě v pevném objetí.

„Je to skvělý pocit,“ odpověděla jsem.

„Tak se usmívej!“

Usmála jsem se a taky ji objala. Byla jsem ráda, že škola skončila, a těšila jsem se na léto, jenomže změny – i ty dobré – mě znervózňovaly.

Chodba kolem nás se plnila mořem nadšených studentů. Spousta plácání po ramenou, objetí, slz a výkřiků, papíry létaly do vzduchu a sypaly se zpátky dolů a na dohled nebyl jediný učitel, když v poslední den školy naposledy zazvonilo.

„Právě jsme oficiálně absolvovaly střední školu!“ vykřikla Ella.

„Říkáš to, jako kdyby to bylo nějaké překvapení.“

„Není to překvapení, ale i tak je to super! Školu máme za sebou a léto před sebou!“

Ella byla mojí nejlepší kamarádkou už od sedmé třídy na základce. Vždycky mluvila jako o překot a obvykle své věty zakončovala vykřičníky. Byla to jedna z jejích nejskvělejších vlastností. A taky jedna z nejotravnějších. Ne že bych jí to tedy někdy dala najevo.

„Ahoj Soph, ahoj Ello,“ pozdravil nás Luke, když nás dohnal.

Omotala jsem kolem něj ruku. Chodili jsme spolu kousek třetáku a celý čtvrták. Ella ho nemusela a nebála se mi to říct – ani jemu. Bylo jí ukradené, co si o ní Luke myslí. V takových věcech byla nebojácná. I tohle bylo někdy super a někdy k nevydržení.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptal se mě Luke.

„Jasně.“

„O samotě.“

Podívala jsem se na Ellu. „Hele, žádný strach,“ řekla. „Vždycky jdu ráda někam, kde není Luke.“

„Milá jako vždycky,“ poznamenal Luke.

„Nepokouším se, jako vždycky.“ Ella se odporoučela a vmísila se mezi oslavující studenty opodál.

Luke mě vzal za ruku, odvedl mě do prázdné učebny a zavřel za námi dveře. I tak byl slyšet hluk z chodby.

„Nevím, jako to mám říct,“ spustil Luke.

„A o co se pokoušíš, chceš se se mnou rozejít?“ zeptala jsem se žertem.

A pak jsem si všimla jeho výrazu a najednou jsem se přestala usmívat.

„Rozcházíš se se mnou?“

Přikývl. „Chtěl jsem ti to říct už nějakou dobu, jenomže k tomu prostě nebyl...“

„Chtěl ses se mnou rozejít už nějakou dobu?“

„Přemýšlel jsem o tom posledních pár týdnů, jenom jsem čekal na správnou chvíli,“ odpověděl.

„A vymyslel jsi, že *tohle* je ta pravá?“

„Možná správná chvíle neexistuje, ale došel mi čas.“
„Ale já tomu nerozumím. Proč se se mnou chceš rozcházet?“
„Já nevím.“
„Samozřejmě že to víš. Máš někoho jiného?“ tlačila jsem na něj.
„Ne, samozřejmě že nemám!“
„Nechceš na mě doufám zkoušet to staré ohrané *problém není v tobě, ale ve mně*, že ne?“
„To ne,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Je rozhodně v tobě.“
„Cože?“
„Problém je v tobě. Rozhodně v tobě.“
Měla jsem pocit, jako kdyby mě kopl do břicha.
„Víš co, Sophie, jsi chytrá a milá a vypadáš fakt skvěle a –“
„To zní jako tři *vynikající* důvody, proč se se mnou rozejít.“
„Tímhle mi to zrovna neulehčuješ.“
„Nepokouším se ti to ulehčit. Prostě mi řekni proč.“
Chtěl mě chytit za ruku, ale vyškubla jsem se mu.
„Prostě mi to řekni.“
„Jenom mi připadá, že jsem strávil poslední rok –“
„Posledních čtrnáct měsíců.“
„Posledních čtrnáct měsíců,“ zopakoval po mně a zavrtěl hlavou. „Fakt děkuju, že jsi mě opravila i v tomhle.“
„Rozcházíš se se mnou proto, že tě občas opravuju?“ zeptala jsem se ho.
„Tak zaprvé, opravuješ mě neustále, a zadruhé, ne, to není ten důvod.“
„Tak co tedy?“
„Prostě mi připadá, jako by ti bylo mnohem víc než osmnáct.“
„Takže jsem vospělá.“
„Ani ne tak vospělá jako prostě *stará*,“ namítl Luke.
„Ty jsi o tři měsíce starší než já,“ podotkla jsem.
„Jenomže to je, jako kdybys byla mnohem starší. O třicet let.“
„Teď jsi směšnej.“

„Myslíš? Vždycky předem přesně vím, co uděláš.“

„Takže ty chceš nepředvídatelnost, jo?“ Natáhla jsem se k němu oběma rukama a rozcuchala mu pečlivě upravený účes.

„Přestaň!“ vyhrkl Luke, uskočil dozadu a pokoušel se vlasy uhladit.

Zdalo se, jako by ho rozcuchané vlasy trápily víc než rozchod se mnou. Ella vždycky říkala, že Lukovi nikdy na nikom nebude záležet tak moc jako na jeho vlastních vlasech, a vypadalo to, že měla pravdu. A možná měla pravdu i ve spoustě dalších věcí, které si o něm myslela.

„Vsadila bych se, že tohle jsi nepředvídal,“ zavrčela jsem našťavaně.

Zasmál se. „Možná ne, ale já bych se vsadil, že ty jsi nečekala *tohle*.“

Nečekala. Vždycky jsem potřebovala vědět, co se bude dít. Nesnášela jsem překvapení a tohle bylo ještě horší – byl to šok.

„Pochop to, Sophie, prostě se chci taky trochu bavit.“

„A se mnou není zábava?“

„Sophie, ty nikdy nechceš vyzkoušet vůbec nic nového, nic jiného, nic zábavného, nic nebezpečného. Jsi prostě až tak moc předvídatelná, až jsi nudná.“

„Jestli jsem tak nudná, tak proč ses se mnou nerozešel už o pár měsíců dřív?“

„Nejdřív jsem nechtěl, aby to nějak narušilo ples.“

„Myslím, že bychom si oba našli někoho jiného, s kým bychom tam mohli jít,“ namítla jsem.

„A pak ty závěrečné zkoušky.“

„Takže ty jsi měl moc práce s učením na to, aby ses se mnou rozešel?“ zeptala jsem se.

„Ty jsi měla moc práce s učením. Učila ses přece úplně *pořád*.“

„A tobě připadalo, že mi na škole záleží víc než na tobě?“ Že by? Měl snad pocít, že je u mě až na druhém místě?

„Ne, samozřejmě že ne. Věděl jsem, že si musíš udržet ty nejlepší známky, abys nepřišla o nabídky stipendií.“

„Takže ses se mnou nerozešel proto, že jsi měl obavy, aby se mi kvůli tomu nezhoršily známky?“ vyptávala jsem se dál. „Mám věřit tomu, že jsi mi vlastně prokazoval laskavost, když jsi se mnou zůstal?“

Pokrčil rameny. „Ty zkoušky jsi zvládla *výborně*. A dostaneš plnou výši stipendia.“

Měla jsem už nějakou dobu přidělené univerzitní stipendium, ale kdyby se mi známky zhoršily, dostávala bych míň peněz. Ale i bez téhle motivace jsem chtěla – *potřebovala* – mít ty nejlepší známky.

„Počkej. Zkoušky byly před třemi týdny, tak proč jsi mi to neřekl hned po nich?“

Zatvářil se rozpačitě. „Asi jsem se s tebou potom nechtěl každý den vídat.“

„To jsem tak děsivá?“

Luke přikývl. „Jo, jsi.“

Takovou odpověď jsem nečekala.

„Tak jak se pak se mnou zvládneš vídat příští rok? Jdeme přece na stejnou univerzitu, jestli se mě tedy neděsíš natolik, že by ses ještě přihlásil někam jinam.“

„Tady jsme měli dva společné předměty a skříňky jenom tři místa od sebe. Univerzita má pětadvacet tisíc studentů a kampus je obrovský. Nemusíme se tam vůbec potkat.“

„Aspoň je na co se těšit.“

„Hele, Soph, nemusíme si to dělat ještě těžší. Nemá smysl se dál bavit. Jdu slavit s kamarády.“

„To mě těší, že můžeš oslavit rozchod se mnou.“

„Budu slavit konec školy. Jsem volný – asi ve víc smyslech toho slova. Užij si léto.“

Luke se otočil, odešel a zavřel za sebou dveře. Pořád jsem slyšela zvuky bujaré oslavy na chodbě. Nebyli tam jenom jeho ka-

marádi, ale i moji. Co jim mám říct? Co si pomyslí? Jak se jim budu moct podívat do očí?

Dveře se začaly znovu otevírat. Vrací se zpátky, aby mi řekl, že si to rozmyslel? Ne, byla to Ella. Jediný pohled na ni mi stačil, abych poznala, že už to ví. Došla ke mně a objala mě.

„Bez něj se budeš mít líp.“

Ze všech sil jsem se snažila nebrečet. Nechtěla jsem ztratit kontrolu – nechtěla jsem, aby mě to dostalo, aby mě dostal *on*.

„Co bys řekla na to, že bychom odsud vypadly a zašly na zmrzlinu?“ zeptala se Ella.

Neubránila jsem se zasmání. „Ty si fakt myslíš, že zmrzlina je lék na cokoli, že jo?“

„Nemyslím. *Vím to.*“

Protáhly jsme se rychle davem, aniž bychom komukoli musely moc říkat. Vypadalo to, že všichni už stejně vědí, co se stalo. Byla jsem v kurzu. Luke nejspíš postoval fotky ze své oslavy volnosti na Instagram. Já jsem měla jenom Facebook a vůbec jsem na něj nechodila. Ella mi stejně brzy podá zprávy ze všech sociálních sítí.

Když jsme odjely ze školy, ulevilo se mi. Jako kdybych za sebou nechávala nějakou špatnou vzpomínku. Mohl za to snad Luke? Podařilo se mu pokazit moje vzpomínky na střední?

„Víš, že jsem ho nikdy neměla zrovna ráda,“ řekla Ella.

„Dávala jsi to jasně najevo.“

„Pamatuj si, že s klukem, který vlastní tolik vlasové kosmetiky, by žádná holka neměla chtít nic mít. Kluci jako on by na sobě měli mít cedulku s upozorněním. *Varování – nebezpečí posedlosti vlastními vlasy, neschopnost navazovat smysluplné vztahy s jinými lidmi.*“

„Nějak nevím, jestli mě má spíš utěšovat nebo trápit, že mu

na jeho vlasech záleží víc, než mu záleželo na mně,“ posteskla jsem si.

„Neber si to osobně. Jsem si jistá, že svoje vlasy má radši než svoje kamarády a rodinu. Ten kluk se nikdy neochomýtl kolem zrcadla, aniž by se do něj nepodíval.“

Čas od času jsem ho přistihla, jak se dívá na svůj odraz v oknech, nebo si dokonce prohlíží svoje vlasy ve zpětném zrcátku auta. Ano, měl krásné vlasy. Krásné všechno.

„Nemusíš si kvůli tomu připadat trapně,“ řekla mi Ella.

„Nepřipadám si trapně.“ Nemělo smysl se pokoušet Elle něco namlouvat. „Ne moc.“

„Nejsi první člověk na světě, který dostal kopačky.“

„To zní tak hrozně. Kopačky. Na odkopnutí něčeho, o co člověk nestojí. Takhle to Luke asi měl se mnou. Nestál o mě.“

„Pro tebe to je těžší, než by to bylo pro většinu lidí.“

„Co tím myslíš?“

„No tak, Soph, jen se nedělej. Nikdy jsi od nikoho kopačky nedostala.“

„Už jsem pár rozhodů zažila.“

„A vždycky to bylo tvoje rozhodnutí. Ty ses rozcházela s klukem, ne on s tebou. Z téhle strany to tak dobře nevypadá, co?“

Dobře jsem věděla, že Elle její poslední přítel zlomil srdce. Nesla to dost těžce. Myslela jsem si, že Luka tak nesnášela kvůli tomu, jak hrozně dopadl její poslední vztah. Ve skutečnosti se mě ale jenom pokoušela chránit.

Byly jsme kamarádky. Ona chránila mě a já zase ji. V nižších ročnících jsem to byla hlavně já. Ella byla úžasná, jenomže taky, dejme tomu, jiná, a to na druhém stupni někdy nedělalo dobrotu. Střední škola umí být hrozná, ale druhý stupeň základy byl peklo – zvláště pro lidi jako Ella, která vždycky řekla přesně to, co si myslela, aniž by o tom nějak uvažovala. Postupně se to zlepšovalo, ale pořád to patřilo k její osobnosti.

Pečlivě jsem se rozhlédla na obě strany, než jsem vyjela z parkoviště na silnici.

„Tebe se spousta těchhle rozchodových věcí netýkala, protože jsi tak krásná,“ prohlásila Ella.

„Nejsem krásná.“

„Jasně.“

„Ty jsi taky krásná.“

„Ne, nejsem.“

„Ale jsi! Neshazuj se takhle!“ protestovala jsem.

„Nijak se neshazuju. Luke není jediný, kdo se dívá do zrcadla. Vím přesně, jak vypadám. Docela dobře, energicky, a když mám dobrý den, v dobrém světle a s dobrým make-upem jsem vlastně *dost* hezká.“

„Přesně tak. Jsi *dost* hezká.“

„Počkej. Ještě před chvilkou sis myslela, že jsem krásná,“ řekla Ella.

„No, jo, samozřejmě že jsi...“

„Protože hezká, dokonce i *dost* hezká, je pořád propastný rozdíl oproti krásná,“ přerušila mě. „Oproti *tobě*.“

Mysl se mi rozběhla ve snaze najít nějakou smysluplnou odpověď.

„Soph, já vím, jak na mě lidi a hlavně kluci reagují a jak reagují na tebe. Když jsem sama, leckdo se za mnou ohlédne. Když jsme spolu, jsem připravená na to, že budu o něco neviditelnější.“

„Vůbec nechápu, jak to myslíš,“ namítla jsem.

„Všichni tak usilovně zírají na tebe, že si ani nevšimnou, že tam jsem taky.“

„Tak to není.“

„Je to pravda, ale já jsem s tím smířená.“ Zasmála se. „Co mi taky zbývá. Jsi moje nejlepší kamarádka a s tím, že jsi nádherná, nic nenaděláš. To je taky asi jeden z důvodů, proč Luke čekal na konec školy, než to skončil.“

„Říkal, že mě nechtěl rušit od učení na zkoušky.“

Zasmála se. „To by bylo ohleduplné, což on není. Bylo mu jasné, že kdyby se s tebou rozešel ještě během školy, ten rozchod bys vyhrála ty.“

„V takových věcech přece nikdo nevyhrává.“

„Ale to víš, že jo. Ten, kdo si po rozchodu někoho najde jako první, vyhrál. A tobě by před ním dali přednost i jeho nejlepší kamarádi. Ty vyhráváš vždycky.“

„Vždycky ne.“

„Ale ano, vždycky. Pokaždé si někoho najdeš – a pěkně rychle,“ opáčila Ella.

„To zní skoro jako výčitka.“

„Ani ne tak výčitka jako prostý fakt. Jsme kamarádky od sedmé třídy. Kolik dní jsi za tu dobu byla bez přítele nebo bez kluka, o kterém jsi věděla, že ho můžeš mít, kdykoli si zama-neš?“

Chtěla jsem na to něco říct, ale opět nemělo žádný smysl lhát někomu, kdo znal všechna moje tajemství – dokonce i ta, o kterých jsem sama nevěděla.

„A tohle tentokrát musíš udělat jinak,“ prohlásila Ella. „Zůstat nějakou dobu single. Prospělo by to tvojí duši.“

„Podáváš to jako nějakou náboženskou záležitost.“

„Možná to tak je. Ber to jako meditaci nebo obrat k buddhi-smu.“

„Myslím, že buddhisti můžou randit.“

„Jsou jich na světě stovky milionů, takže předpokládám, že toho dělají mnohem víc,“ odpověděla Ella. „Ale pro tebe by to byla opravdová zenová zkušenost, kdybys zůstala chvíli single. Nebuď tak zoufalá.“

„Nejsem zoufalá.“

„Je to, jako kdybys byla přesvědčená, že si o tobě budou lidi myslet něco špatného, když nebudeš mít přítele.“

„Nevěděla jsem, že mě považuješ za tak moc povrchní osobu,“ řekla jsem.

„Jsi jeden z nejhlobavějších lidí, jaké znám. Ve skutečnosti je to tvůj problém, že o všem přemýšlíš až moc. Není žádné tajemství, že ti dělá potíže být spontánní.“

„Takže si myslíš, že jsem moc předvídatelná.“

„Jsi *hodně* předvídatelná,“ odpověděla Ella.

Hlava mi třesla. Nejdřív Luke a pak ona.

Odbočila jsem na parkoviště a zaparkovala vedle zmrzlinářství. „Luke mi řekl, že jsem moc předvídatelná. Říkal, že jsem nudná, že se chovám moc staře.“

Očekávala jsem, že se za mě Ella postaví. Ale neudělala to.

„Soph, víš, že jsi moje nejlepší kamarádka. Víš, že tě mám ráda.“

„A po tom *ale* za touhle větou bude...?“

Dál se na mě dívala, jako kdyby si rovnala slova a sbírala odvahu je říct. Muselo to být vážné, když Ella přemýšlela, než něco řekne.

„Jsi *hodně, hodně, hodně* zodpovědná,“ začala.

„A to je špatně?“

„Někdy je to moc dobře. Vždycky jsi to ty, kdo nepije a řídí, jsi ten člověk, se kterým každého jeho rodiče rádi vidí, protože vědí, že se o všechno dobře postaráš. Ale není to jenom tak, jako bys byla nějaká starší sestra, nebo dokonce máma. Jsi jako moje staropanenská prateta.“

Už podruhé za den jsem měla pocit, jako bych dostala kopapec do břicha.

„Neříkám to proto, aby tě to bolelo.“

„Tak to se ti to asi nepovedlo, protože mě to *bolí*.“

Vystoupila jsem z auta a Ella vyskočila a vyrazila za mnou. „Nech mě to doříct!“ křikla na mě.

„Myslím, že už jsme se toho namluvily dost. Pojď prostě na zmrzlinu.“

Natáhla jsem se ke dveřím zmrzlinářství, ale Ella mě chytila za ruku a otočila. „Soph, omlouvám se, jestli jsem ti ublížila.“

Jenom jsem si myslela, že jsme dost dobré kamarádky na to, abych byla upřímná.“

„Dneska jsem té upřímnosti měla moc. Netušila jsem, že je takový problém, když se o lidi starám.“

„Není to problém. Je to jedna z těch věcí, které z tebe dělají tak výjimečného člověka.“ Odmlčela se. „Jde o to, že vždycky chceš dělat všechno rozumně, zodpovědně, úplně...“

„Úplně nudně,“ dořekla jsem za ni.

„Tohle slovo jsem neměla na mysli,“ namítla. „Chtěla jsem říct bezpečně.“

Bezpečně a nudně mi v tu chvíli znělo jako totéž.

„Tak pojď, dáme si tu zmrzlinu. Pak bude všechno lepší,“ vybídlá mě, otevřela dveře a popostrčila mě dovnitř.

Pochybovala jsem o tom, že zmrzlina by na tomhle mohla něco spravit. Stačilo by dostat od svého kluka kopačky kvůli tomu, že jsem nudná, ale zjistit, že mě tak vnímá i moje nejlepší kamarádka, bylo ještě horší.

„A copak si dneska dáte vy, děvčata?“ zeptal se nás muž za pultem.

„Přemýšlím,“ odpověděla Ella. „Tolik možností.“

„Zatímco přemýšlím, já bych si dala kopeček čokoládové do...“

„Ne, nedala!“ vykřikla Ella.

„Ano, dala. Víš přece, že si vždycky dávám čokoládovou...“

„Jo, do vařovky. Úplně každý na světě, kdo tě zná, tohle ví. Dneska nechceš čokoládovou.“

„Ale –“

„Žádné ale. Čokoládová je ta, kterou si dávají vanilkoví lidé, když jsou tak zbabělí, že si ani nedokážou *připustit*, že jsou vanilkoví.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se.

„Mám pravdu.“ Obrátila se k muži za pultem. „Vy víte, že mám pravdu, ne?“

„Něco na tom je.“

„Třeba mám prostě ráda čokoládu.“

„Víc než úplně všechny ostatní příchutě?“ zeptala se mě Ella. „Víc než všechny ty příchutě, které jsi nikdy nevyzkoušela? Víš, že jich tady ten pán má třicet jedna, že jo?“

„A pak máme ještě sorbet,“ dodal prodavač.

„Mám ráda čokoládovou.“

Ella ukázala na vaničky se zmrzlinou. „Víc než Oříškový baseball? Víc než Višňové výročí nebo Karamelovolanyžovou želvu? Víc než Úžasného Spidermana – ta je dokonce úžasná už podle názvu. Máš čokoládovou radši než Kukuřičný cumel?“

„To zní odpudivě.“

Ella pokrčila rameny. „Zní to odpudivě, ale co třeba úplně klasiky jako Pralinky se smetanou nebo Maršmeloun v čokoládě?“

„Není snad čokoláda klasická příchutí?“ obrátila jsem se k prodavači.

„V tom případě byste si nejspíš měla dát tu vanilku. Je to ta největší klasika a dokonale nudná.“

Super, už i prodavač zmrzliny je proti mně zaujatý. Možná by Ella měla napsat Lukovi, aby sem přišel taky.

„O co můžeš přijít tím, když vyzkoušíš novou příchutí zmrzliny?“ zeptala se mě.

„Má pravdu,“ dodal prodavač.

„Nemůžeš přijít o nic kromě svojí předvídatelnosti. Takže?“ pobídla mě Ella.

„Vůbec nevím, co bych si měla dát,“ povzddechla jsem si.

„Je to úplně jedno, pokud to nebude čokoláda,“ odpověděla Ella. „Nebo třeba Čokoládová drť, Německá čokoláda nebo Mátová čokoláda. Je čas zkusit něco úplně jiného.“

„Víte co, děvčata? Tenhle kopeček bude na mě. Zadarmo. Takže co to bude?“ zeptal se prodavač.

Rozhlédla jsem se po zmrzlinách. Bylo tu tolik možností –

ale pak jsem zahlédla to, co musím vyzkoušet. Ukázala jsem na vaničku.

Muž za pultem se zasmál a Ella zatleskala. „Jeden trojitý Divoký a drzý sorbet je na cestě.“